

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 112. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_309A-txt-shoot-idm3454/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Foraar, og snart misbrugde de det ei allene til at erobre, men endog saa til at omtomme hinanden. Længe bleve de imidlertid ved at være deres Fjender frygtelige og Dagen ved Basel, hvor 1500 Schveitsere modstode den franske Prinds Ludvig med sine 40,000, indtil de begroves under Egenes af Fjendernes Tusinder, maa lignedes med hin ved Lermopyle.

I noget over 300 Aar sad Kapetingerne paa Frankrigs Trone. De første vare hardtad deres Lehnsmænds Tjenere, men da disses Magt og Dal ved Stædernes Dyfkomst, Kæstogene og snedig Statskunst, men allermest ved de gamle Arbeidsflægters Banartning, var blevet forringet, bleve de uretslige ukristelige Konger haarde Tugtemestere for Landet. Ludvig den Niende, der ligesaaet havde Kristus i Hjertet naar han sad paa Tronen og Domstolen, som naar han stred under Korsets Banner, er en Undtagelse; men hans Sønnesøn, Philip, kaldet hin Smukke, den værste af dem Alle. Ufortjent Priis har han faaet, fordi han af Herkesyge og Hevngjerrighed lod en vist vel overmodig men graahardt og bærende Pave mishandle; men fortjent Stienfels omgærdet hans Minde for Udsuelse, alskens Ugudelighed og hans ligesaa grusomme som trolose Udfærd mod Tempelherrerne. Om deres Adretter, Rigdom og Banflægtning er tilforralet. Efter det hellige Lands Forlis op slog Dødensmesteren sin Dølg paa Cypern; men Dr-

benen havde store Grund-Eiendomme teibnt i Spanedene, især i Frankrig. Efter disse var Philip lyffen, og tillode derfor Dødensmesteren Jacob Molay over til sig, lagde ham med alle de Riddere, han kunde overkomme, i Baand, og tillode egnede sig deres Gudsfer. Molay og alle de Riddere, som ei vilde vedgaae de afskyelige Synder, for hvilke de ist beskyltedes, bleve ukærligen¹³¹⁴ brændte paa Paa; men inden Kæret var omme, maatte Philip møde dem for den Eviges Dams stol, for hvilken de indstærnde ham i Dødens Time. Ogsaa paa ham maatte Kristens Truds sel opfyldes, at den Ugudeliges Navn skal raadne; thi ihvorvel han efterlod sig trende gifte Sønner, uddøde dog hans mandlige Afkom med dem.

Nu kom Sibelinen Valois paa Tronen, men da Englands Edvard den Tredie formædede, som en Datter søn af Philip den Unde, at have nærmere Arveret, opkom derved en mærkelig Krig, som paa smaa Dyhold nær, varede over 100 Aar. Krigen førdes i disse Svaghedens og Feighedens Dage mest med Liekropper, eller sammeløbne ryggeløse Heste, der af Døvenskab og Hoogjerrighed dreve Krigens som et Hødværk, og for det meste vandt da den, der betalte best; Lykken var foranderlig men dog mest paa Engellændernes Side; ja tilslut lyndes det, som om de stulde blevet hele Landets Herre. Kongen i Frankrig, Karl den Sjette, var vandbillig

SCHULDB. Dødens Rens.

5

